

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Lilian Darcy

Kényes téma

Kara Lennox

Ki mint veti ágyát

Cathy Gillen Thacker

VIP-ügyfél

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lilian Darcy, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *The Heiress's Baby* (Silhouette, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• Magyarra fordította: Bálint Orsolya

© Karen Leabo, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *Her Perfect Hero* (Harlequin, American Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• Magyarra fordította: E. Fejes Júlia

© Cathy Gillen Thacker, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *Mommy for Hire* (Harlequin, American Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• Magyarra fordította: Harcsa Henrietta

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 343. számában, 2022.

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-477-3

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Lilian Darcy
Kényes téma

1. FEJEZET

Augusztus, San Diego

Atlanta még a fürdőszobában volt.

Nathan az elmúlt fél órában lent üldögélt a szálloda bárjában a húgával. Krystal azért akart találkozni vele, hogy „összedugják a fejüket, és kitaláljanak egy új tervet”. Nathan sejtette, valójában arra ment ki a beszélgetés, hogy pénzt kunyeráljon a bátyótól.

Atlanta már azelőtt bement a fürdőbe, hogy Nathan elhagyta volna a szobát, és azóta sem jött ki. Az ajtó mögött nagy volt a csend. Nem zubogott a víz, nem zümmögött a hajszárító, nem hallatszott a szépítkező szerek koppanása a márványlapon. Nathan minél feszültebben hallgatózott, annál inkább betolakodónak érezte magát. Egyre idegesebb lett. Pedig már a legújabb családi dráma miatt is épp eléggé zaklatott volt.

Gondolatai még mindig a húga körül forogtak. Kiállított neki egy csekket, hogy az aktuális adósságait kifizethesse. De vajon ez elég lesz-e? Mit tehetne, hogy végleg kihúzhassa őt a csávából? Ami pedig az anyját illeti...

Ne most – intette magát. Most az igazán fontos dolgokra kell összpontosítania.

Vajon Atlanta jól van? Egyáltalán bent van még a fürdőben?

Vagy egyszerűen hívott egy taxit, kiment a reptérre, és felszállt az első gépre? Nathan fel volt készülve erre, mióta csütörtökön megérkeztek. Észrevette azt is, amikor a lány tegnap este a telefonján az induló gépek menetrendjét böngészte.

Itt kellett volna maradnia a szobában ahelyett, hogy Krystallal kávézott, és újra végighallgatta a sírámaid. Ha csak átadja neki a csekket a hallban, rögtön visszasíthetett volna.

Hirtelen mozdulattal elhúzta a tükrös gardrószelekrény ajtaját. Atlanta elegáns, arany, vörös, szépia és zöld ruhái még ott voltak, alattuk a hozzáillő cipőkkel. Fellélegzett. Egy pillanatra csaknem beleszédült, annyira megkönnyebbült. Atlanta még itt van!

Nathan a tükörré pillantott, arcára kiült a feszültség. Sötét haja borzas volt, keze ökölbe szorult, inge kilógott a nadrágból.

Aztán meghallotta, ahogy a víz zubogni kezdett a mosdóba. Tehát Atlanta nem utazott el, hanem itt van vele San Diegóban, a szállodában. De miért marad ilyen sokáig a fürdőszobában? Csak nincs valami baja?

– Lannie? – kérdezte rövid habozás után.

– Igen, itt vagyok. – Atlanta hangja színtelenül csengett.

– Minden rendben? – tudakolta félszegen Nathan. Tisztában volt azzal, hogy a kapcsolatuk pengeélen táncol. Mindketten tudták. Többször is próbáltak beszélni róla. Vonakodva és óvatosan, mint két bokszoló, akik egymást kerülgetik a ringben, anélkül hogy ütésre szánnák el magukat. Semmi sem oldódott meg, mert sosem mondták ki nyíltan a dolgokat.

– Nagyjából – felelte Lannie. – Adj még egy percet!

A víz tovább csobogott, aztán egy elektromos fogkefe hangja hallatszott. Majd Atlanta végre kijött a fürdőből.

Egyáltalán nem volt jól, Nathan rögtön látta rajta. Sápadt volt, a haja copfban összefogva, a pólója nedves a víztől. Zavart tekintete, összeszorított szája, az egész tartása nem azé a nőé, akit Nathan ismert. Hová tűnt a csinos, magabiztos, gondtalan Atlanta?

– Milyen volt a beszélgetés Krystallal? – kérdezte tompán.

– Jó, mint mindig. Csak... – Nathan elhallgatott. – Nem akarok most a húgomról beszélni. Mi a baj? Rosszul nézel ki.

– Csak még egy perc, rendben? – Azzal Atlanta az ágyra roskadt, mint aki erőt akar gyűjteni, vagy a megfelelő szavakat keresi.

Nathan legszívesebben magához húzta volna, hogy beszippantsa az illatát, és megcsókolja. Szerette volna azt mondani neki, hogy nem kell semmit sem szólnia. Hogy itt van mellette, és majd együtt mindent megoldanak. Számíthat rá, és bízhat benne. Hiszen eddig is mindent megoldottak.

De vajon Atlanta ezt akarja hallani? Valószínűleg nem.

Nathan melléje ült, és megfogta a kezét.

– Ne siess, Lannie! Van időnk.

A nő bőre olyan lágy volt, hogy önkéntelenül is arra kellett gondolnia, amikor az ajkain érezte, és közben belélegezte testápolója finom illatát. Most is, mint mindig, kívánta. De Atlanta gondolatban messze járt, és úgy tűnt, testben is legszívesebben ott lett volna. Távol innen és attól, ami a fürdőszobában történt, és ami nem hagyta nyugodni.

Atlanta beleremegett, akkorát sóhajtott. Kezébe temette az arcát, mintha hűsíteni akarná, és az alsó ajkába harapott.

– Nem akarom, hogy azt gondold... hogy elhallgattam előled. Én is csak az előbb jöttem rá. A tünetek, a jelek engem is félrevezettek. Úgy félek! Nem számoltam ezzel. Még nem állok készen rá. Nem volt időm, hogy átgondoljam. Már ez az utazás is szörnyen kimerített. Annyira félek!

A fenébe!

– Mondd el végre, mi baj, Lannie! – kérlelte a férfi.

– Rendben. – Atlanta nagyot sóhajtott. – Azt hiszem, terhes vagyok, Nate. Vagyis eléggé biztos vagyok benne.

Hát persze! Miért is nem jöttem rá korábban? – kérdezte magától Nathan.

Gyereket vár. Ilyen az élet, nem? Az anyja és a húga biztosan ezt mondták volna.

Nathan pontosan tudta, mi zajlik Lannie fejében. Most is legszívesebben ugyanazt tenné, mint korábban, ha nehézségekkel találta szemben magát. Eddig mindig kimenekült az ilyen helyzetekből. Ez segített neki, hogy túléljen mindent: a szülei konzervatív, sablonos elvárásait és a géppisztollyal felfegyverzett banditák támadását Törökország keleti hegységeiben.

De Nathan nem mondhatta ki, amit gondolt. Különben is, rettenetes napok álltak mögöttük. És ez olyasmi volt, amiről sosem beszéltek, pedig őt épp ez foglalkoztatta a legjobban.

A szavak önkéntelenül hagyták el a száját.

– Tehát terhes vagy. Feltételezem, hogy már döntöttél, ugye? Anélkül, hogy velem megbeszélted volna, már ki is gondoltad, hogyan szökj el megint a felelősség elől, nem igaz?

Június, New York állam északi része

Atlanta Sheridan nem volt szokványos szálloda-örökös. Legalábbis Nathannek ezt mesélték.

Ebben a pillanatban mégis pontosan így nézett ki. Úgy vonult végig az állam északi csücskében lévő kis repülőtéren, mint akinek felbukkanására órák óta várnak a fotósok. Szőke haja ragyogott a napfényben, a lány szellő belekapott tökéletes frizurájába.

Barnára sült lábán divatos szandált viselt, amelynek pántjai alig voltak vastagabbak, mint a fogselyem, sarka pedig vékony, mint a csillogó acélszög. Fél arcát feltűnő napszemüveg mögé rejtette, és a ruháján árcédula nélkül is látszott, hogy négy számjegyű összegbe került.

Egy hónapig sem fogja bírni – nyugtázta Nathan csalódottan, ugyanakkor megkönnyebbülten. Neki az erős, érdekes nők tetszettek, nem a divatbabák. Exbarátnői közt volt egy sífutónő, aki az olimpiára edzett, egy természetfotós, aki vadállatokat fotózott, és egy egyetemi tanárnő, aki a trópusi esőerdőket kutatta. Ilyen nők társaságát élvezte a munkában és a magánéletben egyaránt.

De egy efféle nőszemély...

A vidéki repülőtér nevetségesen apró volt. Atlanta belépett a váróba, amelyet aligha lehetett terminálnak nevezni. Akkora volt, mint egy osztályterem, néhány irodával, ital- és csokiautomatával.

Nathan elébe ment.

– Miss Sheridan?

– Igen. Helló, hogy van? – kérdezte Atlanta ragyogó mosollyal. Szemüvegét a feje tetejére tolta, és megfogta a férfi kinyújtott kezét. Tökéletesre manikűrözött körmei megcsillantak, ahogy ujjai

egymáshoz értek. Felső ajka enyhén duzzadt volt, amitől úgy tűnt, mintha kissé nyitva lenne a szája még akkor is, amikor becsukta.

Nathannek össze kellett szednie magát.

– Köszönöm. Nagyszerűen – szaladt ki a száján, mielőtt gondolkodott volna. – Nathan Ridgeway. Nate.

A nő szemének kékje lenyűgözte, kézfogása határozott és erős volt, és olyan lendületet sugárzott, amit nem tudott mire vélni. Nem csoda, hogy a józan esze egy pillanatra kikapcsolt. Elöntötte a vágyakozás, de közben meglepetést és kíváncsiságot is érzett, és még valamit, amit nem tudott megfogalmazni. Nehezen engedte el Atlanta kezét.

– Igen, Nate – ismételte meg, mert jobb nem jutott az eszébe.

– Akkor szólítson Lannie-nek!

– Lannie... – felelt Nathan.

Bár csak harminc másodperce ismerték egymást, ez a nő teljesen felkavarta az érzéseit, és lerombolta kényelmes kis előítéleteit. Megváltoztatta az életét. Ez örülségnek tűnt, hiszen ennyivel nem lehetett Nathant levenni a lábáról.

A nő zafírkék szeme alatt a sminken is áttűnt egy apró vörös pötty, talán egy friss szúnyogcsípés. Nem volt rajta egy gramm súlyfelesleg sem, szépen leburnult karja pedig olyan izmos volt, hogy biztosan nem csak pezsgőspoharat emelgetett.

Nathan már elég elkényeztetett modellt és színésznőt látott ahhoz, hogy tudja, Atlanta Sheridan nem illett be a skatulyába, amelybe láthatatlanul besorolta.

Még a barnasága sem volt olyan, amilyennek első pillantásra tűnt. Bár egyenletesen volt befújva önbarnítóval, de a nyakán és a kézfejen lesült a bőre. Kétségtelen, hogy sok időt töltött a szabad ég alatt, és nem is egy exkluzív karibi strandon.

Nate-nek eszébe jutott, amit a Sheridan Shores szállodaigazgatója a múlt héten mondott neki az észak-karolinai központban tartott értekezleten: „Atlanta Sheridan nem olyan, amilyenek egy szálloda-örökös nőt elképzelsz. Ha valaha találkozik veled, legyen résen! Ne kezelje úgy, mint egy butuska szőkét, és soha ne becsülje alá!”

Ám arra nem számított, hogy ilyen hamar találkoznak, különösen nem ilyen körülmények között. Ösztöne azt súgta, vegye komolyan a kollégája intelmeit.

Meggyőződése, hogy a nő egy hónapot sem fog kibírni a Sheridan Lakes Resort igazgatói székében, kezdett szertefoszlni. És a vágy, amit a nő ébresztett benne, olyan váratlanul érte, mint a tériszony az ejtőernyőst.

– A csomagját feladta? – kérdezte Nate.

– Ó, igen! – Atlanta kislányos bájjal mosolygott. – Tegnap vásárolni voltam – tette hozzá picit felvágósan.

– Persze – helyeselt Nathan. Természetes, hogy vásárolgatott. Örült, hogy legalább ez az egy előítélete beigazolódott.

A csomagkiadón két óriási Louis Vuitton koffer gördült ki, mintha csak egy luxushajón tett világ körüli útról érkeztek volna. Továbbá egy egzotikus külsejű utazótáska és egy hátizsák, amely látszólag sokat túlélt már. Az aljához hálósák volt szíjazva, a tetején pedig két narancsszínű sportzokni kandikált ki.

– Én húzom, maga viszi, rendben? – Azzal Atlanta kihúzta a két elegáns bőrönd fogantyúját, és úgy indult el velük, mintha csak két pudlit vezetne pórázon. Lábával odalökte a hátizsákot Nate-hez, aki csodálkozott, hogy a vékony kis szandál mindezt kibírta.

– Nem gond. A kocsim kint áll – válaszolta. Rápillantott a rémes, kényelmetlen magas sarkúra. – Honnan is érkezett? Az édesapja nem mondott semmit. – Hátizsák és Louis Vuitton. Leégés és túsarkú. Vásárlás és izmos kar. Ezek nem illettek össze, és a kíváncsiság nem hagyta nyugodni a férfit.

– Tegnap és tegnapelőtt a Sheridan Central Parkban voltam, de azelőtt – Atlanta rápillantott a férfi vállára vetett hátizsákra – Kelet-Törökországban.

– Értem, Törökországban – ismételte Nate. A hátizsák pántja olyan rövid volt, hogy fognia

kellett, nehogy lecsússzon a válláról. – Mr. Sheridan... vagyis Bill, az édesapja nem említette. Azt is csak két napja tudom, hogy most érkezik.

– Igen, félbe kellett szakítanom az utamat – mondta Atlanta hűvösen. Többet nem szólt, csak elindult a kijárat felé.

Ez a nő valóban más volt, mint amire Nate számított. Ezen a héten már másodszor tapasztalta, hogy kicsúszik a lába alól a talaj. Családjának köszönhetően már jól ismerte ezt az érzést. Nem mintha hozzá is szokott volna. Épp ellenkezőleg, utálta.

Hétfőn még biztos volt abban, hogy legkésőbb a hétvégén átveszi a Sheridan Lakes igazgatói posztját. Hiszen egy éve igazgatóhelyettesként dolgozott, és már március óta helyettesítette beteg főnökét.

Néhány nappal ezelőtt, a búcsúvacsoráján Ed már gratulált is neki mint utódjának.

Aztán megérkezett Bill Sheridan személyesen, helikopterrel. Ilyen ember volt. Előzetes figyelmeztetés nélkül felbukkant valamelyik luxusszállodájában a harmincöt közül, hogy ellenőrizze, rendben mennek-e a dolgok. Bill leült vele a szálloda ötcsillagos étterme, a Lavande teraszán, és kertelés nélkül egyből a tárgyira tért.

– Sajnálom, Nate, de meggondoltam magam. A lányom váratlanul hazatért. Sürgősen nyugalomra és levegőváltásra van szüksége, ezért szeretném, ha ő venné át a Lakes irányítását. Ne aggódjon, maga is megkapja az esélyt, ezért ne tekintse ezt leminősítésnek. Fél év múlva felszabadul a Sheridan Turfside igazgatói széke. Addig támogassa Atlantát... Lannie-t az új munkájában. A Harvardon végzett vállalati gazdálkodás szakon, és már több szállodában is megfordult.

Meg a hollywoodi és londoni klubokban és az előkelő partikon, gondolta Nathan. Láta a lesifotósok képeit.

– El lesz ragadtatva a kislánytól.

– Természetesen, Bill.

Nathan csak komoly erőfeszítés árán tudta leplezni a csalódottságát és lenyelni a cinikus megjegyzését. Nem akart Kentuckyba menni. Tetszett neki New York északi vidéke az Adirondack-hegység lábánál. Ráadásul ez a szálloda nagyobb és szebb is, mint a Turfside.

Igazi kihívást jelentett, és a vadon, amely körülvette, sokkal inkább kedvére volt, mint Kentucky sík vidéke. Szerette a természetet és a szabadság érzését, amellyel ez a hely eltöltötte. Olyannyira otthon érezte itt magát, hogy egy kis földre is összepórolta a pénzt, annak ellenére, hogy anyja és húga könnyelműsége komoly csapásokat mért a bankszámlájára.

– Nagyon intelligens és ügyes – folytatta a szállodalánc tulajdonosa. – És a megfelelő támogatással fel tud nőni a vezetői szinthez. Számítok magára, Nate.

Talán valamit elárult az arca? Bill figyelmeztető hangsúlyát nem lehetett nem észrevenni.

Nathan próbált lelkesnek mutatkozni.

– Igen, uram, természetesen.

Aztán megcsörrent Bill mobilja, és főnöke a vacsora hátralévő részét azzal töltötte, hogy telefonált, majd emiatt szabadkozott. Nathan örült neki, így legalább volt ideje rendezni a gondolatait.

Látta az örökös nő képeit a pletykalapokban és a magazinokban. A londoni Heathrow reptér VIP-várójában. Egy Oscar-díjas színész oldalán. Bikinifelső nélkül egy földközi-tengeri jachton, de olyan rossz minőségben, hogy fel sem lehetett volna ismerni, ha előtte nem kapják lencsevégre, amikor beszállt Saint Tropez-ban.

Ha jól értette Bill szavait, akkor Miss Sheridannek egy kis szünetre volt szüksége. Talán egy szerelmi csalódás után? Vagy egy csődbe ment vállalkozás miatt? A pletykák szerint saját divatkollektiót készült piacra dobni. Talán ez fuccsolt be. Az is lehet, hogy az apja kényszerítette, állapotjon meg végre.

Vagy talán csak unatkozott. Bármi volt is az ok, Nathan kételkedett abban, hogy itt fent, északon, távol a gazdagok csillogó világától sokáig bírja majd.

De most, ezen a kis vidéki reptéren melegséget és intelligenciát fedezett fel Atlanta kéken ragyogó szemében. Erős kézfogásában érezte az energiát – és a vonzalmat. Aztán ott volt a viseltes hátizsák és ápolt bőrének a perzselő napsütés nyomai.

Talán hirtelen felbukkanása nem az elkényeztetett örökös nő szeszélye volt, sokkal inkább egy aggódó apa ötlete.

Nathan nem gondolt arra, hogy a munkában akadályokat gördítsen eléje, hogy megbuktassa és a helyébe léphessen. Ez ellenkezett volna az elveivel. Ilyen pizkos trükköket még sosem vetett be, és nem is akarta most elkezdni. Még azután sem, hogy az egója jókora pofont kapott, mert a nő elorozta előle a megérdemelt előléptetést.

Nem maradt más választása, mint hogy pontosan azt tegye, amit főnöke elvárt tőle, vagyis összeszorítja a fogát, mosolyog, és a legjobb tudása szerint segít ennek a különleges nőnek.

Atlantának csak a kocsiban tűnt fel, milyen hallgatag Nathan Ridgeway.

Nate. A férfi neve nem ment ki a fejéből. Nathan Ridgeway. Az a férfi, aki segíteni fog neki, hogy beletanuljon a szállodaigazgatói munkába. A reptéren a kettes számú kézfogással köszöntötte – ő nevezte így titokban. Nem az elkényeztetett örökös nőtől elvárt puha, erőtlén kézfogással, hanem a határozott, rövid, „ne becsülj alá” szorítással.

A férfi ezt észre is vette, és rögtön eszerint is bánt vele. Nem hunyászkodott meg, nem is próbált behízelgő lenni, mint a beosztottak többsége, amikor a főnök lányával találkoznak.

Ez pedig azt jelentette, hogy Mr. Ridgeway nem gyenge jellem.

Tökéletes. Ugyanis Atlanta sem volt az.

Találkozásukkor feltűnt neki valami más is. Bár még a csontjaiban érezte a törökországi hegyi kalandot, most mintha feltöltődött volna energiával. A szíve egyre hevesebben vert. Nem volt kétsége, hogy ez a férfi más.

Ha egy szórakozóhelyen találkoznak, hajnali egyig táncoltak volna, aztán másutt folytatták volna az éjszakát. De ilyen körülmények között mindketten azonnal elhatárolódtak a vonzalmuktól. A férfi valószínűleg jobban, mint ő. Ha vonzónak találta is, a legkevésbé sem akarta kimutatni.

Nathan mosolya magabiztosságot és nyíltságot sugárzott. Megvoltak a saját szabályai, és tartotta is magát ezekhez. Kivétel nélkül, szigorúan. Atlanta úgy harminchárom évesnek nézte, nála négy évvel idősebbnek.

Nate úgy nézett ki, hogy elmehetett volna az elnök testőrének. Rövid haja volt, sötét napszemüveget, hosszú ujjú inget viselt, és bal csuklóján olyan órát, amelyről a vérnyomását, a pulzusát, a kinti hőmérsékletet, a tengerszint feletti magasságot és az időt is leolvashatta.

– Nathan melletted lesz, ha szükséged van rá – mondta neki apja tegnap a telefonban. – Eléd megy, és elmond mindent, amit tudnod kell. Intelligens, kivételes férfi, és tudja, hogy az állását kockáztatja, ha nehéz helyzetbe hoz, Lannie.

– De apa! – Lannie utálta, ha kivételeznek vele.

Ez így nem teljesen igaz, néha tetszett neki. De csak akkor, ha ő is akarta.

Még mindig önmagát kereste. Felnőtt élete nagyobbik felét olyan helyeken töltötte, ahol sem a pénz, sem apja befolyása nem számított. Ahol senki sem tudta, hogy ő az az Atlanta Sheridan, aki három éve a világ legjobban öltözött nőinek listáján a hetedik helyet csípte meg.

A Békehadtestben ő csak Lannie volt. A thaiföldi árvaházban, a vadonban tett felfedezőútjain, és Új-Zélandon is, ahol hat hónapig sört csapolt egy bárban, túrázott a hegyekben, és próbálta megérteni a helyiek akcentusát. Rá akart jönni, ki is ő valójában, és főképp arra, ki akar lenni élete hátralevő részében.

Nem ez volt az első alkalom, hogy új kihívások után nézett. Kalandjai nem ritkán életveszélyesek voltak. Szerencséje volt, hogy még itt lehet. Ülhetett volna egy hűvös barlangban is, összekötözött kézzel és lábbal, bekötött szemmel, egy isten háta mögötti faluban valahol az Ararát-hegy lábánál. Túszként. Még most sem értette, miért történt. Politikai, vallási okokból, vagy csak a pénz miatt?

Csodával határos módon sikerült megszöknie.

Itt végre biztonságban volt. A Sheridan Lakes az egyik első szálloda volt, amelyet az apja nyitott. Gyerekként minden második nyarat itt töltött, felfedezte a természetet, úszott a tóban és a hegyi patakokban. Nemsokára eléri a sétányt, amely a legnagyobb tó partján futott körbe, oldalán motelekkel, luxusvillákkal és magánkikötőkkel, majd kiérnek az erdős kis félszigetre, amelyen a

szálloda áll.

Itt nem történhet vele semmi rossz.

– Kapok egy-két hét szabadságot, mielőtt kezdek? – kérdezte csukott szemmel a volánnál ülő férfit.

A túrabakancstól hólyagos volt a lába, és a divatos magas sarkútól rettenetesen szenvedett. A thaiföldi párás melegben lefogyott, a török hegyekben pedig napokig csak energiaszeleten és egy üveg vízen élt.

– Természetesen – felelt a férfi pillanatnyi szünet után.

– Nekem nem úgy tűnik.

– Azért vagyok itt, hogy mindent úgy rendezek, ahogy magának megfelel – felelte Nathan.

Diplomatikusan válaszolt, mély, kissé rekedtes hangon. Atlanta kinyitotta a szemét, és mosolyogva felelt.

– Úgy mondta, mintha ez a munka csak nyaralás vagy egy kis változatosság lenne számomra.

– Nos... – Nate habozott. – Miért, nem az?

Atlanta fürkészően nézett rá, és megint azt érezte, hogy a férfi ugyan vonzónak találja, de ki nem állhatja. A mindenségit, miért nem gondolt erre hamarabb? Szerette a szüleit, de tudta azt is, milyen gátlástalanok, ha az egy szem kislányukról van szó. Az apja képes volt felállítani a székéből egy topmenedzsert, hogy a kislányának helyet csináljon.

Ám túlságosan is kimerült volt, és szörnyen kínozza a honvágy, amikor hazatelefonált az Ararát-hegy lábánál álló poros kis doğubayaziti panzióból. Haza akart jönni. Egy normális életbe, igazi munkával. Mégis miért tanult vállalati gazdálkodást a Harvardon? Még három vizsgája hiányzott a diplomához.

Apjának pedig most is csak csettintenie kellett, hogy állást szerezzen neki. Természetesen a Sheridan Lakesben, mert az volt Lannie kedvence. Most szégyellte magát emiatt. Mások évekig keményen dolgoznak egy ilyen állásért, amely neki csak úgy az ölébe pottyant.

– Beszélhetnénk erről? – kérte Nathant. – Nyíltan és őszintén, nem rébuszokban?

Nathan egy pillanatra ránézett.

– Természetesen – felelte udvariasan, de olyan hangsúllyal, hogy Atlanta már nem bírta tovább.

– Megállítaná a kocsit?

– Most?

– Igen, kérem, álljon meg ott! – utasította Atlanta.

Nathan félreállt, és leengedte az ablakokat. A pineák közt ott csillogott a tó, mögötte a szállodával. Viktoriánus épület volt, melyet pompásan felújítottak, megőrizve a hangulatát, angol stílusú parkja pedig a kikötőig ért.

Atlanta annyira szerette ezt a látványt, hogy könnybe lábadt a szeme.

Legszívesebben rögtön kivett volna két hét szabadságot, hogy élvezze ezt a megnyugtató környezetet, és kiheverje mindazt, amit Törökországban átélt. De ha megteszi, azzal elveszítheti a tekintélyét Nathan Ridgeway előtt. Talán már el is veszítette. Valamiért ez a gondolat nagyon is nyugtalanította.

– Nézzen rám, Nate!

– Azt teszem. De a napszemüveg miatt nem sokat látok magából. – Nate hol rá, hol az útra pillantott. Nem volt nyugodt, hogy az új céges autóval épp egy veszélyes kanyarban álltak meg, amelyet a legtöbb sofőr túl nagy sebességgel vett be. Úgy tűnt, az is feszélyezi, hogy kettesben vannak.

– Mégsem szeretnék szabadságra menni – kezdte Atlanta. – Inkább az első napokban csak keveset vállalok. Eléggé kimerült vagyok, de ennek okáról nem szívesen beszélnék. Aztán bedobhat a mély vízbe, és ígérem, úszni fogok. Nem akarom, hogy kivételezzenek velem.

Nem a repülés fárasztotta ki, hanem a nagy váltás, hogy másfél nap leforgása alatt a félreeső kis török falu után az ötcskillagos manhattani szállodában találta magát. Három nehéz, a törökországi Kaçkar- és Toros-hegységben töltött hét állt mögötte, egyévnnyi thaiföldi önkéntes munka után. A legjobban az a harminchat órányi tömény rettegés viselte meg, amit az Ararát-hegy szurdokai

közt élt át.

– Legalább vegyen komolyan! – csattant fel.

Nate távolságtartóan mustrálta.

– Holnapután az év legnagyobb esküvőjét rendezzük, holnap lesz a próbavacsora. Négyszáz vendéggel, köztük hollywoodi sztárokkal, magas rangú politikusokkal, és itt lesznek páran az ország leggazdagabb emberei közül. Úgy hallottam, többeket személyesen is ismer. A szállodában telház van. Ha tényleg dolgozni akar...

– Nem ezt mondtam épp az előbb?

– Akkor dobja be magát, nevensen, csacsogjon a vendégekkel, és velem együtt ügyeljen arra, hogy minden apró részlet rendben legyen – magyarázta Nate.

– Benne vagyok.

– Akkor indulhatunk végre?

– Természetesen.

Öt perccel később megérkeztek Lannie új otthonához. Nathan leparkolt a szálloda hatalmas birtokán álló, minden kényelemmel felszerelt, kétemeletes villa előtt.

– Egy utolsó szót még, mielőtt beviszem a csomagját. Ha szeretne segíteni az esküvőnél, jelentkezzen délután fél hatkor a teraszon a bárban. Akkor majd mindent elmagyarázok.

– Ott leszek.

– És... – Nate hangja rekedtes volt. – Köszönöm, hogy őszinte volt hozzám. Most legalább mindketten tudjuk, hogy állunk egymással.

– Igen, pontosan ezt akartam.

De vajon tényleg tudták, hogy állnak? Megint volt valami a levegőben. Különös kihívás, már-már veszély. Atlanta gyorsabban vette a levegőt, amikor Nathan kiszállt és hátrament a csomagtartóhoz. Csupán egy keskeny határvonal húzódott a férfi tisztelete és megvetése között, de Atlanta érzései is ellentmondásosak voltak.

2. FEJEZET

– Apa?

– Lannie, a Lakesből hívsz?

– Igen, már kicsomagoltam, és mindjárt megyek úszni.

– Nathan Ridgeway kiment érted a reptérre?

– Igen. Figyelj csak... – Atlanta hálószobája ablakához ment, és lenézett a pineákra. A fák mögött látta a rózsakertet és a szálloda főbejáratát, ahol Nathan állt, és üdvözölte az érkező vendégeket. Az idősebb házaspár és az öregúr feltehetőleg fontos vendégek voltak, talán a menyasszony rokonai. – Ezt nem kellett volna, apa.

– Mit?

– Nekem adni Nathan állását.

– Ezt ő mondta neked?

– Nem kellett mondania. – Lannie hallotta, ahogy Nate nevet valamin, amit az egyik vendég mondott. Látta, hogy ránéz az órájára, és készségesen válaszol egy kérdésre, amit valószínűleg már ezredszerre tettek fel neki. – Ismerlek, apa. Nem akartam különleges elbánást. Vagyis nem egy másik ember kárára – javította ki magát Atlanta.

Nate a parkra mutatott. Az egyik férfi megveregette a vállát, mielőtt a vendégek bementek a szállodába. Egy olasz sportkocsi állt meg a bejárat előtt, és Nathan odalépett. Biztosan volt fontosabb dolga is, de a testbeszéde nem árult el erről semmit, amikor a csinos fiatal nőnek – talán a menyasszonynak – segített kiszállni.

– Ha keresztbe tesz neked, kicsim...

– Nem erről van szó, apa. Nem lett volna szabad rögtön átadnod nekem a szálloda vezetését. Kezdekhettem volna valahonnan a második sorból, és akkor egyedül is boldogulok, bébiszitter nélkül.

– Arra nem lesz szükséged.

– És legfőképp nem kellett volna senkit sem kiütnöm a jogosan megszerzett pozíciójából.

Eközben a londiner elvette a sportkocsi kulcsát, és bevitte az autót a garázsba. Nathan megint az órájára nézett. Aztán megcsörrent a mobilja. Mondott valamit a vendégeknek, majd oldalra lépett, hogy telefonáljon. Hirtelen feszültnek tűnt. Egyik kezét a fülére tapasztotta, hogy jobban hallja a hívót a külvilág zajában.

– Te egy Sheridan vagy, kicsim – folytatta Atlanta apja. – Nem foglak betenni a portára az éjszakai műszakba. Ez nem tenne jót a munkamorálnak sem.

Az apja egyáltalán nem értette a problémát. Miért gondolkodik ilyen szűklátókörűen, amikor a lánya jövőjéről van szó? Hogyan járhatná ő így a saját útját anélkül, hogy a származása béklyóit erővel kelljen levetnie?

Ha az kell, elvállalja még az éjszakai műszakot is a portán, már csak azért is, hogy bebizonyítsa Nathannek, nem riad vissza a kemény munkától.

Az anyja után érdeklődött, megdicsérte a villa új berendezését, aztán elköszönt az apjától, és mobilját az éjjeliszekrényre tette. Ha itt, a Sheridan Lakesben nem sikerül neki, akkor majd azt teszi, amit az Ararát-hegységben is. Elfut, amilyen messzire csak lehet. Gyorsan. Anélkül, hogy hátranézne.

Nathant az anyja hívta, hogy elstutogja neki a *Happy Birthdayt*, ahogy Marilyn Monroe tette az elnöknek. Két nappal elkésett.

– Szia, anya!

– Szia, drágám, tetszett a dal?

– Nagyon jó volt – dicsérte Nathan. – Rögtön tudtam, ki keres.

– Ez minden? Hogy tudtad, ki hív? – Az anyja hangja izgatottnak és türelmetlennek tűnt, ami

nem volt jó jel. – Cole szerint tökéletes az előadásom. Már dolgozom Diana Ross, Dolly Parton és néhány más énekesnő dalain.

– Ki az a Cole?

– Az ügynököm.

– Mióta van ügynököd?

– Ez úgy hangzott, mintha sosem lett volna még ügynököm. Hivatásos énekesnő vagyok. Rengeteg ügynököm volt már.

Pontosan ez volt a baj, mert minden egyes ügynöke hasznavehetetlen volt. A *hivatásos* szó pedig normális esetben azt jelentette, hogy valaki meg is tud élni ebből. Nathan tízévesen újságkihordással több pénzt keresett, mint anyja a fellépéseivel. Ő mégis mindenhol úgy mutatkozott be, hogy a foglalkozása énekesnő, akár csak a húga, Krystal, aki pedig színésznőnek és modellnek nevezte magát.

– Nyitunk egy bár – jelentette be az anyja. – Ez lesz az ugródeszka.

– Egy bár?

– Élő zenével. Én fogok fellépni. Hetente kétszer pedig vendégművészek.

– Hol?

– Majd építünk egy színpadot. – Anyja hangja álmodozóan csengett, mint mindig. – Van elég hely.

– De melyik városban?

– San Diegóban.

– Cole odavalósi?

– Nem, Tulsába. Öt éve Los Angelesben dolgozik, de ott túl nagy a konkurencia. Öt évre béreltük ki a helyet. Már alá is írtuk a szerződést.

– Várj egy percet! Már aláírtatok? Öt évre? Te jó ég...

– Látod, azért csak most mesélem el, mert úgyis megpróbáltál volna lebeszélni róla.

– Csak akkor tettem volna, ha a vállalkozás nem éri meg. Megéri?

– Természetesen!

– Készítettetek üzleti tervet? Megnéztétek a közelben lévő bárakat és klubokat? Beszéltetek adótanácsadóval?

– Hitelt vettünk fel.

– Vállalkozói hitelt? Egy banktól? – Nathan fellélegzett. Ha a bank megadta a kölcsönt, akkor talán nem is olyan reménytelen a helyzet.

– Igen, egy banktól. Személyi kölcsönt. Vagyis kettőt, egyet Cole nevére, egyet pedig az enyévre. Ezek fedezik az átépítés és a felújítás költségeit, aztán majd meglátjuk.

– Két személyi kölcsönt? – Nathan pillanatnyi megkönnyebbülése elillant. A személyi kölcsönöknél a bankok nem igazán törődtek a felhasználás céljával, és a kamatok is jóval magasabbak voltak. Személyi kölcsönre az ember legfeljebb mosógépet vagy új tévét vesz. Van az anyjának egyáltalán fogalma arról, mennyi tőke kell egy bár megnyitásához és az első év túléléséhez? Mennyit kell nap mint nap a pult mögött állni? Két személyi kölcsön semmiképp sem fedezheti a kockázatokat.

– A bérleti szerződés...

– Látod, már megint mindenben a rosszat keresed – szakította félbe az anyja idegesen. – Ó, mielőtt még elfelejtem, Barbra Streisandot is fogok énekelni. Őt sosem hagynám ki.

– Nem keresem a rosszat, csak biztos akarok lenni abban, hogy a megfelelő kérdéseket tetted fel. Nem kaphattál volna rövidebb távra szóló szerződést?

– De igen, csak a hosszabb kedvezőbb. Hosszú távon pénzt spórolunk vele. Ne aggódj, Cole mindent kézben tart! Feltétlenül meg kell ismerned.

Ez azt jelentette, hogy Cole több mint az ügynöke. Nathan ezt is ismerte már. Vajon mikor hívja fel megint az anyja azért, hogy ő küldjön neki egy csekket? Vagy hogy könnyek között elmesélje, hogy Cole lelépett a kis pénzével? Nathan inkább elköszönt tőle, és zsebre vágta a mobilját.

Most nem volt ideje ezzel foglalkozni. Csütörtök volt, délután egy óra. A szállodában hatalmas

esküvőt rendeztek, és hivatalosan már nem az ő kezében volt az irányítás. Vajon Atlanta Sheridan képes az utolsó percben fölösleges változtatásokat elrendelni, csak hogy megmutassa, már ő a főnök? És ez a bolond vonzalom, amely a reptéren a hatalmába kerítette, vajon mikor fogja őt békén hagyni?

Anyja problémáira most nem volt ideje. Elszántan lépett be a szállodába. A következő négy óra kemény lesz.

Vajon Atlanta megjelenik majd a próbavacsorán?

Nathan utóbb azt kérdezte magától, vajon okos dolog volt-e épp este fél hatra a teraszon lévő bárba találkoztát megbeszélnie Atlantával. Úgy nézett ki, mintha randevúra hívta volna. A zongorista örökzöld jazzt játszott, a szépen leburnult vendégek koktélok és sörök fölött beszélgettek és nevetgéltek. Ha Atlanta megvárakoztatja...

De nem tette. Pontban fél hatkor megjelent, és Nate azt kérdezte magától, mit akarhat ezzel üzeni. Nyári ruhája kiemelte csinos alakját, és balszerencséjére Nathan megérezte azt is, milyen finom az illata.

– Mit iszik?

– Ásványvizet citrommal. – Atlanta nem fecsérelte az idejét, rögtön elővette a kis jegyzetfüzetét.

– Bizonyára rengeteg dolga van, és nyomban szeretné elkezdni a megbeszélést.

Nate odanyújtott Atlantának egy mappát.

– Először is nézze meg ezt! Benne van a menetrend, a menü, az ülésrend és a legfontosabb munkatársak mobilszáma. Ezenfelül néhány szigorúan bizalmas információ is a vendégek különleges kívánságairól.

– Pontosan mit tegyek holnap? – kérdezte Atlanta, fel sem nézve a mappából. Szőke haja az arcába hullott. Nagyon koncentrált.

– Nézze át a vendéglistát! Talán ismer néhány vendéget. Foglalkozzon velük!

– Díszkíséret a hotelmágnás lányától?

– Ha szívesebben törölgetne borospoharakat, akkor alacsonyabb bérkategóriába kerülne. Ha az íróasztal mellett szeretne üldögélni, ahhoz munkatapasztalat is kellene. Kezdjük azzal, amihez ért, rendben?

– Rendben. – Atlanta átfutotta a vendéglistát, és közben többször is felhúzta a szemöldökét. – Hm. Szóval már nem házasok Carlával – mormogta maga elé. – Ezt nem is tudtam... Azt hiszem, ők ketten már nem is beszélnek egymással. Remélem, nem ülnek túl közel.

– Mutassa!

– Ők azok. – Atlanta két névre mutatott.

Nathan vetett egy pillantást az ülésrendre. Szomszédos asztalok. Az ördögbe! Nem ez volt az első alkalom, hogy a menyasszony nem tájékoztatta őt a bonyolult családi viszonyok aktuális állásáról.

– Felhívom az esküvőszervezőt. Köszönöm.

– Csak azt teszem, amihez értek – felelte Atlanta egy váratlan mosoly kíséretében, amely csaknem hipnotizálta Nathant.

A teste jelezte, hogy nagyon is vonzónak találja ezt a nőt. Az esze azonban figyelmeztette, hogy ne akarjon a főnök lányától semmit. Csupán be kell tanítania, semmi több. Csak abban reménykedhetett, hogy Atlanta nem bírja itt sokáig.

– Bizonyára rengeteg a dolga – mondta Atlanta a férfi nagy megkönnyebbülésére.

– Igen. Ma este még hat megbeszélésem van.

– Ott kell lennem valamelyiken?

– Tartogassa az erejét holnapra és szombatra!

Atlanta csak bólintott, és Nate érezte, hogy nem hazudott, valóban kimerült volt, csak próbálta leplezni. Minden ellenkezése dacára tetszett neki Atlanta.

– Nem éhes? Hozassak magának valamit? Ott az étlap az asztalon, ha szeretne rendelni.

– Felküldetne nekem valamit? – Lannie oldalra billentette a fejét, mint egy tinédzser. – Nem is tudnék dönteni. Talán egy levest és salátát. Valamit, amit nem kell megrágni.

– Tényleg hullafáradt, igaz? Mi történt az úton?

Nate elképedve hallgatta, amikor Atlanta elmesélte, hogyan ejtették túsul túrázás közben a hegyi banditák az Ararát-hegységben. Hogyan menekült meg harminchat órányi erőltetett menet után, és jutott el egy kis faluba. Hogy nem volt biztos benne, hogy a túracsoport idegenvezetője az ő oldalukon állt, és csak akkor lélegzett fel, amikor az isztambuli reptéren felszállt a New Yorkba induló gépre.

– Sajnálom – mondta Nate együttérzően. – Rögtön el kellett volna mondania.

– Képtelen voltam felidézni az emlékeket. Szeretném ezt a rémálmot elfelejteni. A manhattani bevásárlás segített is egy kicsit – mondta Atlanta, majd a lábára nézett. – Még ez a kényelmetlen magas sarkú is.

– Vegyen ki pár szabadnapot!

– Nem. Igaza van. A mély vízbe kell ugranom. Holnap hánykor van rám szüksége?

– Amikor készen áll. De vegyen ki holnapra...

– Nem szükséges. Hol találom meg?

– A recepción mindig tudják, hol vagyok.

Egymásra mosolyogtak. Nate zavara lassan feloldódott. Még nem volt biztos abban, mit gondoljon Atlantáról, és hogy hagyatkozhat-e arra a pozitív benyomásra, amit most tett rá.

Az elkényeztetett örökös nő képe már kifakult. Semmi kétség, alábecsülte Atlantát. Mikor érezte magát utoljára ennyire bizonytalanoknak? Még kaotikus családjá sem tudta őt ennyire kibillenteni az egyensúlyából.

És mindez épp az év esküvője előtt történik!

Az aranszegélyű fehér tányérokon már csak az esküvői torta morzsái árválkodtak. Az ifjú pár épp az előbb indult nászútra, konzervdobozok csörömpölése, tengernyi kispriccelt borotvahab és hangos üdvözlő közepette.

A bárban még mindig nagy volt a forgalom néhány kitartó vendégnek köszönhetően. Atlanta feltűnés nélkül figyelte a menyasszony nagybátyját. Barry Morgan pár éve egy másik esküvőn molesztált egy pincéernőt, és csak a pénzének köszönhetette, hogy nem került bíróság elé.

Nem sokkal éjfél előtt járt az idő, és Lannie már harminckét órája volt talpon. A négyszáz vendég szemszögéből hibátlanul zajlott le az esküvő, de a konyhán, az irodákban, a raktárakban és egyéb helyeken, ahová csak a személyzet léphetett be, többször is adódtak katasztrófaközeli helyzetek. Atlanta sejtette, hogy a séf egyáltalán nem aludt. Nathan sem.

– Még mindig itt? – kérdezte tőle a férfi halkán. – Már egy órája is mondtam magának, hogy menjen pihenni.

Atlanta rápillantott.

– Látja azt az embert a nagy pocakkal?

– Legalább hatot is látok.

– Azt, amelyik a bárnál áll.

– Mr. Morgan. Barry.

– Igen, pontosan őt. És látja azt a pincéernőt, aki épp az üres poharakat szedi le?

– Hm. Azt is látom, hogy a fickó bámulja. Ezért van még itt? Morgan egy vén kéjenc, tudom, de csak megnézi magának azt a lányt.

– Bizalmas információim vannak róla. – Atlanta elmesélte a feljelentést és az alkut, amellyel Barry Morgan kivásárolta magát a slamasztikából.

– Miért nem mondta ezt korábban?

– Épp elég dolga volt – felelte Lannie. A cukormáz az esküvői tortán kőkeményre sikeredett, két szakács pedig összeverekedett. – És ha a fickó négy itallal ezelőtt a szobájába ment volna...

– De nem tette.

Morgan a pincéernő fenekét bámulta, kinyújtotta a kezét, mintha meg akarná fogni, és felállt a bárpulttól. Nathan ekkor átsietett a báltermen a pincérlányhoz, és egy távoli asztalra mutatott, amelyen poharak álltak. Aztán az erősen ittas vendéghez lépett, bemutatkozott, és udvariasan

a másnapi terveiről kérdezte, majd felajánlotta, hogy hajót bérel, vagy helikopteres sétarepülést szervez neki.

Atlanta nem hallhatta, amit beszéltek, mert a zenekar még az utolsó, fáradhatatlanul táncoló vendégeknek játszott. Barry Morgan előbb zavartnak tűnt, majd bosszúsnak, végül ellágyult, mert hízelgett neki, hogy így körbeudvarolják. Anélkül, hogy észrevette volna, Nathan kivette a kezéből a félig teli brandysopoharat, és a szálloda hallján keresztül a lifthez kísérte.

A pincérlány nem is tudta, milyen kellemetlen jelenettől menekült meg. A vendégek semmit sem vettek észre abból, hogy a két verekedő szakácsot a rendőrök választották szét, és hogy egy cukrász az utolsó pillanatban friss tejszínhabra cserélte a cukormázat az esküvői tortán.

Atlanta leroskadt egy székre. A kulisszák mögötti izgalmak és a vendégek szórakoztatása jobban tetszett neki, mint várta. Nathannel együtt dolgozni is kellemes volt. Meglepően jól tudtak együttműködni, és most már azt is értette, hogy a személyzet miért ilyen szívélyes és tisztelettudó a férfival.

Az esküvő mesés volt. A romantikus hangulat még ott lebegett a levegőben. Egy idős úr a feleségével táncolt, és gyakran egymásra mosolyogtak. Egy nem különösebben vonzó fiatalember egy vörös hajú lányt tartott a karjában, mintha csak porcelánból lenne, láthatóan el sem tudta hinni, milyen szerencsés. A lány levette a magas sarkúját, és mezítláb táncolt.

A nyolcfős zenekar és a neves Broadway-énekesnő, akik New Yorkból érkeztek, látszólag nagyon is boldogok voltak a bőkezű gázsitól, amit az este kerestek.

Nathan visszatért a hallból.

– Ők már eléggé ártalmatlannak néznek ki – mondta, és a táncterre pillantott. – Miért van még itt?

– Csak még egy perc, és kifújom magam.

– A szobájában nyugalmasabb lenne.

– Szívesen nézem, ahogy mások táncolnak. – Atlanta különösen azt szerette, amikor késő este lassú számokat játszottak, és a tisztességben megöregedett párok újra egymásba szerettek, az egyedülálló fiatalok pedig rádöbbenek, milyen jól illenek egymáshoz.

– Esküvők... – mormolta Nate. – A legjobbat és a legrosszabbat hozzák ki az emberekből, nem igaz?

– De még mennyire!

– Ó, Mr. Ridgeway! – A menyasszony egyik nagynénje megérintette Nate karját. – Csak meg akartam köszönni, hogy beszerezte a férjem orvosságát. Mindketten pánikba estünk, amikor kiderült, hogy otthon felejtette. Olyan zaklatott lettem! Bizonyára a terhére voltam.

– Cseppet sem, Mrs. Braithwaite – felelte Nathan.

– Atlanta, kedvesem, milyen szép, hogy az édesapja nyomdokaiba lép! Mindig is ez volt a kedvenc szállodám.

Atlanta mosolygott.

– Az enyém is. A fekvése felülmúlhatatlan.

– A szüleinek mindig sikerül a szállodáikban otthonossá tenni a hangulatot.

– Valóban, ez nagyon fontos számukra. De a Sheridan Lakest három hónapja Nathan vezeti, ezért őt illeti a köszönet a jól sikerült estéért.

– Ó, hát persze! De maga még nem is táncolt, Atlanta.

– Nem vendégként vagyok itt, Mrs. Braithwaite.

– Az nem tesz semmit. Már késő van, és épp az előbb említette Mr. Ridgewaynek, mennyire szeret táncolni.

– Nem tudom, örülnének-e ennek a lábaim. – Atlanta felemelte a lábát, és rámutatott elegáns, de roppant kényelmetlennek tűnő cipőjére. Nathan bele sem akart gondolni, mennyit szenvedhetett benne.

– Kedvesem, ha a húgom a lánya esküvőjén leveheti a cipőjét, akkor maga is – mondta Barbara Braithwaite, és körülnézett a táncteremben, hogy alkalmas partnert találjon Atlantának. Még mielőtt Atlanta lebeszélhette volna erről, Nathanhez fordult. – Mr. Ridgeway, vezesse ezt az

elbűvölő fiatal hölgyet a táncterre! Mindketten megérdemelnek egy kis kikapcsolódást.

– Ha ő is... – szólalt meg Nate.

– Természetesen szeretné. Vegye le a cipőjét, Lannie!

– Lehet, hogy ehhez feszítővasra is szükség lesz – jegyezte meg Atlanta.

Aztán mégis könnyeden levette a cipőjét, Nathan pedig rezzenéstelen arccal nézte. Ma már legalább száz nehéz feladatot oldott meg. Ezt is túl fogja élni.

Barbara Braithwaite Nathan kezét Atlanta derekára tette, és a táncter egy üres sarka felé vezette őket. Aztán magához húzta Mr. Braithwaite-et, hogy jó példával járjanak elől.

– Nem is tudom – szólalt meg Atlanta, mert beszélni könnyebbnek tűnt, mint hallgatni. Egy gyorsabb ritmusú dalnak jobban örült volna. – Ez a szám...

– A lehető legjobb – jegyezte meg Nathan. – Olyan lassú, hogy semmit sem lehet elrontani közben.

Nathannel táncolni sem nehéz, gondolta Lannie. Szállodaigazgatóként biztosan gyakran kellett a vendégekkel táncolnia. Talán még órákat is vett.

Dehogyan, ezt biztosan nem tanulta, állapította meg egy perccel később Atlanta. A férfi könnyedén mozgott, és tökéletesen érezte a zene ritmusát. Attól sem kellett tartania, hogy a lábára lép. De Nate mintha máshol járt volna gondolatban.

– Min gondolkodik, Nate?

– Ezen a dalon.

– Valóban? Azt hittem, túl szentimentális egy férfi számára.

Nathan nevetett.

– Épp elégszer hallottam már – mondta. Titokzatos válasz volt, de nem fejtette ki bővebben.

Lannie érezte, hogy Nate hirtelen feszült lesz, és sejtette, hogy nem akar most itt lenni. Különösen nem a táncteren. Elengedte a férfit, aki nem tartóztatta.

– Azt hiszem, mára ennyi elég, még ha Mrs. Braithwaite csalódott lesz is.

– Eszembe jutott valami, amit még el kell intéznem. De előbb elkísérem a villájához – felelt Nate.

– Nem szükséges – szabadkozott Atlanta.

– Szeretnék magával a következő feladatokról beszélni. – Azzal Nate belekarolt, és lekísérte a táncterről.

Mrs. Braithwaite a homlokát ráncolta.

– Már mennek is? Pedig olyan szép pár voltak!

Atlanta bocsánatkérően mosolygott.

– Miről van szó? – kérdezte Nathant.

– Össze kellene ülnünk. A következő hetekben több fontos döntést is meg kell hozni. A konyhafőnök elkészítette az őszi menü tervezetét, és gondok vannak egyes beszállítókkal is.

Kimentek a bálteremből. A szálloda előcsarnoka csendes volt ezen a késői órán. A kinti levegő hűvössége frissítően hatott. Némán sétáltak végig a kocsibejárón, majd át a rózsakerteken és végig a pineák szegélyezte ösvényen a villához, melyben Atlanta lakott.

– Találkozzunk hétfő reggel! – javasolta Lannie.

– Tízkor jó lesz? Előtte még van egy munkareggelim.

– A tíz óra megfelel.

– Vegyen ki holnapra egy szabadnapot!

– Köszönöm – mondta Atlanta vonakodva. Nate tartózkodó volt, kimért, és fölöslegesen nem beszélt. A vibrálás kettőjük között lehetett bizalmatlanság vagy elutasítás is, de Lannie nem így érezte. Még csak két napja ismerte Nathant, és nem tartotta ellenszenvesnek. Épp ellenkezőleg. Szerette volna feltörni a védőpáncélját, hogy jobban megismerhesse, és kideríthesse, vajon tényleg érdeklődnek-e egymás iránt, és valóban vonzódnak-e egymáshoz.

Odaértek a villához. Nate Atlantára nézett, azt várta, hogy elbúcsúzzon. Csak annyi kellett volna tennie, hogy jó éjt kívánjon és bemenjen. De Atlanta nem tette. Ott maradt, és mélyen belenézett Nathan szemébe, amely a szabadban még sötétebbnek tűnt. Olyan volt a pillantása,

amely felszabadítja a nőket a gátlásaik alól.

Atlantának pedig ez nem volt ellenére. Másképp hogyan jöhetne rá, hogy mire vágyik?

– Én... – Lannie megérintette Nathan arcát. Kívánlak!

Tudta, hogy a férfi is kívánja őt. Nem kellett kimondania, ő egyszerűen megérezte.

Nate megfogta Lannie csuklóját, de a tekintetét nem vette le róla.

– Lannie...

Atlanta a száját nézte, és várta, hogy a férfi megcsókolja. Megelégedett volna egy csókkal, amely azt jelentette volna, hogy mindketten ugyanazt akarják. Így lett volna tökéletes.

Szorosan, egész közel álltak egymáshoz. És milyen csábító volt Nate szája! Komoly, mégis hívogató. Ekkor a férfi kinyitotta a száját...

– Jó éjt, Lannie! Élvezze a szabadnapját!

Atlanta hitetlenkedve pislogott. Nate tényleg hagyja őt bemenni?

– Menjen! Olyan fáradt, hogy alig áll a lábán. Magánál van a kulcskártyája? Addig még várok.

Atlanta beletúrta a táskájába. Túlságosan is meglepett és csalódott volt, hogy tiltakozzon. Olyan biztos volt benne, hogy a férfi is akarja...

Találd meg a kártyát, nyisd ki az ajtót, és csukd be magad mögött, amilyen gyorsan csak lehet, gondolta közben. Nate csak azért viszonzta az érintését, hogy eltolja magától.

– Köszönöm, már meg is van – nyögte ki végül. – Jó éjt! – mormolta maga elé, és olyan gyorsan bevágta maga mögött az ajtót, hogy Nate orrára is csapta volna, ha a férfi nem marad egy helyben, hanem varázsütésre meggondolja magát.

De nem tette. Lannie hallotta, ahogy elmegy. Még a kukucskálón is kinézett – arra a valószínűtlen esetre, ha Nate visszafordulna.

Nem, már a rózsakertben járt. Atlanta épp megfordult volna, amikor látta, hogy Nathan megtorpan. Lehajtott fejjel és ökölbe szorított kézzel állt, mintha valami iszonyú fájdalom ellen küzdene. Atlanta szíve gyorsabban dobogott, majdnem odarohant hozzá, hogy megvigasztalja. Aztán Nate továbbment, alakjának sötét körvonalai eltűntek a szálloda kivilágított bejárata előtt.

– Szedd össze magad! – suttogta Atlanta összeszorított fogakkal.

Végül is, mi történt? Semmi komoly. Ő kimutatta neki, mennyire vonzódik hozzá. Nem, még ennyit sem, csak egy egyszerű kérdést tett fel, Nathan pedig elutasította.

Ha akarta volna, a lány másnap otthagyhatta volna az állását a Sheridan Lakesben, minden következmény nélkül. Az apja meglepődne, de hamar meglágyulna a szíve, és pár napon belül találna neki valami mást.

Olyan egyszerű lenne! Csak eltűnne, mint egy klubból, melynek a vendégei untatják. Vagy mint a dél-amerikai túrájáról, a szőrös pókok és a kikészült gyomra miatt.

Amikor erre gondolt, maga előtt látta Nathan Ridgeway arcát. Ő nem tűnhetett el. Neki maradnia kell. Sejtette, hogy a férfi még életében nem adott fel semmit.

Ez alapvető különbség volt kettejük között, és Lannie hirtelen döntött, hogy elfogadja a kihívást. Nathan nem fogja legyőzni. Ilyen hamar nem.

3. FEJEZET

Augusztus, San Diego

- Mégis, hogy képzeled, hogy ilyesmitől csak úgy megszabadulok? – csattant fel Atlanta.
- Megvan a módja. Legálisan. Vagy a pénzeddel – felelte Nathan haragosan. Dühének semmi köze nem volt Atlantához, már évek óta gyűlt benne. A megértés vagy a logika itt már nem működött. – A szegények is megoldják valahogy, de róluk úgysem tudsz semmit.
- Mégis miért hiszed, hogy ezt akarom?
- Mert mindig ezt csinálod. Amint egy helyzet kényelmetlenné válik számodra, rögtön kimenekülsz belőle.
- Szerinted helyes, hogy épp most teszel nekem szemrehányást? – Atlanta sápadt volt, és Nate utálta magát azért, amiért ilyen kegyetlenül viselkedett vele.
- Nem – suttogta Nathan. – Valóban nem helyes. Sajnálom.
- Sajnálod, mégis kimondtad.
- Nem gondolod, hogy minden okot megadtál erre? – Nathan próbált lágyabb hangon beszélni.
- Eddig nem volt időm gondolkodni, nem tudtam tisztába jönni az érzéseimmel. Még terhességi tesztet sem csináltam, és te már ilyen szörnyűségeket feltételezel rólam. Jaj... – Atlanta felugrott, és eltűnt a fürdőszobában. Az ajtó becsukódott mögötte, és Nathan kirekesztve érezte magát.
- Tudta, hogy mást nem is érdemelt, és nem mert Lannie után menni. Ehelyett inkább felhívta a szobaszervizt.
- Kérek szépen... sós kekszet és sajtot, gyümölcsöt és forró teát. Hogy milyen? Feketét és gyógyteát is. Megtenné, hogy siet? A... barátnőm rosszul érzi magát, és szüksége lenne valamire, ami megnyugtatja a gyomrát. Köszönöm.
- Nathan tanácstalanul járkált fel-alá a szobában. Türelmetlenül várt, majd szétrobbant a feje, és homlokáról az izzadságot törülgette. Talán meg kellett volna játszania magát?
- Drágám, egy bébi? Hiszen ez csodálatos! Ez életünk legszebb napja!*
- Nem, egyáltalán nem volt csodálatos. És egy ilyen fontos, döntő lépés előtt az őszintétlenség nem jó kezdet.
- Atlanta sem találta csodálatosnak. Félt, és még nem volt felkészülve rá, ezt el is mondta. Mégis... Vissza kellett volna fognia magát, ahelyett hogy szemrehányást tesz neki. Miért esett olyan neheze, hogy maga mögött hagyja a gyermekkori sérelmeit?
- Mert a családja nem hagyta!
- Ez nem mentség. Még soha az életben nem bújt kifogások mögé.
- Az ajtó elől edénycsörgés hallatszott. A szobaszerviz. A fürdőszobában megint csobogott a víz. Nathan azt kívánta, bárcsak többet tehetne Atlantáért. Miután a pincér elment, bekopogott a fürdőszoba ajtaján.
- Lannie? Szeretnél enni valamit? Hozattam gyümölcsöt, sajtot és sós kekszet. Vagy kérsz egy korty teát?
- Köszönöm. Készítenél nekem egy kamillateát?
- Természetesen. Szükséged van még valamire? Fejfájás-csillapítóra vagy egy jeges borogatásra? Felhajtsam az ágytakarót, hogy le tudj pihenni egy kicsit? – Nathan úgy érezte, még ma megmászná a Mount Everestet, ha ezzel segíthetne Atlantán.
- Csak teát kérek.
- Sajnálom – ismételte meg Nate, bár lehet, hogy ezzel csak rontott a helyzeten.
- Én is – felelte Lannie sokatmondón.

Június, New York állam északi része

– Helló, Nate!

Nathan megfordult. Atlanta épp feléje tartott a medencétől a wellnessrészleghez vezető úton. Most is, mint mindig, volt valami a kezében – hol az aktatáskája, hol egy mappa, étlapok vagy prospektusok. Talán ezzel akarta bizonyítani, hogy komolyan vette a munkáját?

Erre nem volt szükség, Nathan enélkül is tudta. Atlanta a legnagyobb igyekezettel próbálta megtanulni a szálloda belső működését, és a kollégáktól csak jót hallott róla. Ha hibázott, azt is elismerte. Hálás volt a tanácsokért és a segítségért. Nate legszívesebben rászólt volna, hogy lazítson egy kicsit, és ne vállalja túl magát. De nem mert ilyet mondani.

Csak abban bízott, hogy Atlanta nem érzi, mekkora erőfeszítésbe kerül távolságot tartani. Három héttel ezelőtt úgy nézett rá, hogy Nate a szeméből kiolvasta a néma kérdést. Csaknem kicsúszott a száján az igazság. De az utolsó pillanatban sikerült visszafognia magát.

Hálás lehetett Atlantának, amiért magánál hordta a mappát vagy az étlapot, ha ezzel is azt akarta hangsúlyozni, hogy a köztük lévő kapcsolat kizárólag szakmai.

Az az Atlanta Sheridan, akit a pletykalapokból ismert, egyáltalán nem illett össze a mellette lépkedő, fürgé kis nővel. Ez pedig bosszantotta Nathant. Vidám volt, és szorgalmas, őszinte és visszafogott, energikus és mindig makulátlanul ápolt. Szeretett a vadonban túrázni, a drága manhattani wellnessoázisokban pihenni, a londoni éjszakai klubokban táncolni és a hegyekben naplementét nézni. Nathan szíve hevesebben vert tőle, néha a lába is elgyengült. Három hete még ellenállt a kísértésnek, de érezte, hogy hosszú távon nem fog tudni uralkodni a vágyain.

Különösen nem úgy, ha Atlanta is elárulja neki az érzéseit.

– Gondolkodtam – mondta Lannie könnyedén.

– Miről?

– Néhány vendég a túrázási lehetőségekről érdeklődött nálam.

– A recepciónál?

– Igen – felelte Atlanta. Ragaszkodott hozzá, hogy a szálloda valamennyi részét megismerje, ezért kiségitett a konyhán, a bárban és az étteremben is. Bepiszkolta a kezét a kertészekkel és a gondnokokkal együtt, ágyat húzott a szobalányokkal, és saját kezűleg pakolta be a szennyest a mosógépbe.

– Ez nem meglepő, igaz? Az Adirondack-hegységben vannak az állam talán legszebb természeti kincsei.

– Pontosan! – kiáltott fel Atlanta. – Mivel akik megkérdeztek, elég sportosnak tűntek, meséltem nekik a panorámakilátóhoz vezető útról. Azt mondtam nekik, hogy nagyjából négy órába telik feljutni a közepesen meredek, jól kitérített ösvényen. Sajnos a becslésem túlságosan is optimistának bizonyult. – Atlanta zavartan mosolygott Nathanre, aki ettől teljesen elgyengült.

Hagyd abba! – kérte magában a nőt. Ne légy közvetlen és kollegiális, legyél az az elkényeztetett, fennhéjázó örökös, akinek a reptéren tartottalak.

– Talán sportosabb vagyok, mint gondoltam – folytatta Lannie. – Tavaly nyáron kevesebb mint négy óra alatt megtettem azt az utat. A vendégeknek hét órába telt. Ebben persze az is benne volt, hogy egyszer rossz irányba kanyarodtak. Mindenesetre este fél tízre sikerült visszaérniük a hotelbe, és gondolhatja, hogy bosszúsak voltak.

– Bosszúsak? Be akartak minket perelni? Vagy egy grátisz éjszakát kértek?

– Felajánlottam nekik egy vacsorát a szálloda éttermében, és ezzel be is érték.

– Nagyon ügyes – dicsérte meg Nathan. – És most min gondolkodott? – kérdezte, miközben a lépcsőhöz érték, amely egy hosszú folyosóhoz vezetett. A folyosó afféle galériaként szolgált, az üvegfalon átsütő reggeli napfényben szinte világítottak a kiállított festmények színei. A képeket környékbeli festők készítették, és a vendégek meg is vásárolhatták.

– Úgy gondolom, a Sheridan Lakesnek több szabadtéri elfoglaltságot kellene kínálnia. – Atlanta előhúzott egy iratrendezőt. – A szobák rendbe rakása közben volt egy kis időm néhány ötletet kinyomtatni.

– A törülközők, törlőrongyok és a samponos flakonok nem elég izgalmasak?

– A samponokat szívesen lecserélném, de az egy másik téma. – Atlanta bocsánatkérően

mosolygott, mint aki nem akarja Nathant ilyen apró-cseprő ügyekkel terhelni. – A recepción senki nem ismeri a kirándulóutakat. Ott csak vadvízi evezésről és lovas túrákról vannak prospektusok.

– Ez pedig magának nem elég? – kérdezte Nate. Szerette a környékbeli hegyeket, az érintetlen természetet és a megnyugtató csendet. Vonakodva vallotta be magának, hogy nem akarta mindezt a vállalkozó kedvű szállóvendégekkel megosztani.

– Nem. Sok vendég nem folyón vagy lóháton, hanem gyalogosan szeretné megismerni a vidéket – felelt Atlanta olyan üzleties stílusban, ami nem illett a kívánatos ajkaihoz. Az ellentmondás megint úgy hatott Nathanre, mintha gyomorszájon vágták volna.

Koncentrálnia kellett. Természetesen szeretne volna, ha a vendégek is kirándulnak a hegyekbe, ha ezzel biztosítható a szálloda telítettsége.

– Lassan engem keres mindenki, aki ilyesmibe szeretne belevágni – folytatta Lannie. – De ez így nem fog működni, ha átveszem az igazgatói feladatokat, és többet fogok az íróasztal mögött ülni.

– Ebben igaza van.

– Ráadásul a tudásom sem igazán aktuális, az évekkel ezelőtti túráimon alapul. Ez pedig nem méltó egy Sheridan szállodától elvárt szolgáltatáshoz.

– Mit javasol? – Beszélj csak tovább, gondolta Nate, hogy hallhassam a hangod. Csak az volt a baj, hogy közben folyton Atlanta száját kellett figyelnie.

– Nemcsak azt kockáztatjuk, hogy csalódást okozunk a vendégeknek, de egy óriási lehetőséget is elszalasztunk.

Elszalasztott lehetőségek – erről Nate órákat tudna mesélni. Ha másképp reagált volna, amikor Atlanta megérintette az arcát...

– Úgy vélem, nekünk is kellene néhány hegyi túrát kínálni a vendégeknek.

Hegyi túra... Nathan képzelete megint szárnyalni kezdett.

– Ez hogy nézne ki?

– Képzett túravezetőkkel, akik kiismerik magukat az Adirondack-hegységben. Piknikkel, a szálloda éttermében készült finom falatokból. Időnként pihenőkkel a legjobb éttermekben, helyi specialitásokkal. Személyszállítással az olyan helyekre, amelyek csak hajóval vagy helikopterrel megközelíthetők.

– Ez igen!

– Más szavakkal, olyan kínálatot, amely illik a Sheridan szállodalánc exkluzív jellegéhez és a vendégek egyedi kívánságaihoz. Hiszen nem mindenki szeretne a medence mellett feküdni vagy a bárban üldögelni. Akinek ez nem elég, az sem szeretne feltétlenül járatlan ösvényeken bolyongani vagy hétvégi kirándulók tömegét kerülgetni. Hanem valami egészen különleges élményre vágyik. Némi munkával és utánajárással megoldhatnánk, hogy...

– Mr. Ridgeway! – szólították meg Nathant.

– Nathan, megtenné, hogy... – kérte Atlanta.

– Már itt is van! – Nathant rögtön három irányból is megszólították, amikor elérték a szálloda előcsarnokát.

– Atlanta...

– Tudom, pillanatnyilag nincs ideje az én nagyszerű ötleteimmel foglalkozni.

– Így van, de nagyon szívesen...

– Nathan, bocsásson meg, de ez sürgős – szakította félbe egy vezető beosztású munkatárs türelmetlenül.

– Jövök – ígérte Nate.

– Akkor majd később beszélünk – köszönt el Atlanta. – Feltéve, hogy értelmes ötletnek tartja.

– Igen. Mindenképpen. – Nathan megszorította Atlanta kezét, és már abban a pillanatban azt kívánta, bárcsak ne tette volna. Mert látta, hogy Lannie lesüti a szemét, és emiatt nehezebbre esett elengednie őt. – Megbeszélhetnénk vacsora közben? – kérdezte önmagát is meglepve. – A ma este nyugodt. Mondjuk hétkor?

– Itt?